

KASIE WEST

KURISTIK

MEIE

VAHEL

Originaali tiitel:
Kasie West
The Distance Between Us
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõiki viiteid ajaloosündmustele, inimestele või paikadele on kasutatud ilukirjanduslikult. Ülejäänud nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili ja kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimestega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Kasie West
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency
and Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E11388920
ISBN 978-9949-82-673-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Candile, kes armastas seda raamatut esimesena.

Esimene peatükk

Mu silmad põletavad lehekülje sisse augu. Peaksin seda teadma. Tavaliselt suudan võrrandi kerge vaevaga lahendada, kuid vastust ei tule. Uksekelluke tiliseb. Pistan kodutöö kiiresti leti alla ja tõstan pilgu. Siseneb tüüp, kes räägib mobiiltelefoniga.

See on midagi uut.

Mitte mobiiltelefon, vaid tüüp. Mitte, et mehed nukupoodi ei külastaks – olgu, külastavad küll. Mehed ei ole sagedased külastajad. Neid näeb siin haruharva. Kui nad siia tulevadki, kõnnivad nad naiselikumate tüüpide sabas ning näevad ülimalt eneseteadlikud... ja tülpinud välja. Too pole kumbagi. Ta on vägagi üksi ja enesekindel. See on sedasorti enesekindlus, mida saab vaid raha eest. Suurte rahakoguste eest.

Ma naeratan nõrgalt. Meie kuurortlinnas on kaht tüüpi inimesi: rikkad ja inimesed, kes müüvad rikastele asju. Selgub, et raha omamine tähendab kasutute asjade, nagu portselannukud (omadussõna „kasutu“ ei tohi nukkudest rääkides kunagi kasutada mu ema kuuldes), kogumist. Rikkad on meie alatine meeelahutus.

„Mis mõttes *mina* pean valima?“ ütleb härra Rikas telefoni. „Kas vanaema ei öelnud, millist ta tahab?“ Ta laseb kuuldavale pika ohke. „Olgu. Ma ajan selle asja joonde.“ Ta pistab telefoni taskusse ja viipab mu kohale. Jah. Viipab. Ainult nii saab seda kirjeldada. Ta polnud mu poole veel isegi vaadanud, kuid ta tõstis käe ja viibutas kaht sõrme enda poole. Tema teine käsi hõõrus nukke uurides lõuga.

Sinnapoole minnes vaatan teda ülalt alla. Treenimata silm ei pruugi temast õhkuvat rikkust tuvastada, kuid ma tunnen rikkust ja ta lausa lehkab selle järele. Riided tema seljas mak-savad tõenäoliselt rohkem kui kõik riided minu garderoobis kokku. Mitte, et need kallid välja näeksid. See riietus näib tahtlikult oma väärtust maha mängivat: *cargo*-püksid, roosa üleskääritud varrukatega särk. Kuid need riided on ostetud kusagilt, kus on au sees niidipistete arv ja kolmekordsed õmblused. On selge, et ta võiks terve poe tühjaks osta, kui vaid tahaks. Noh, mitte tema, tema vanemad. Ma ei saanud kohe aru, sest enesekindlus muutis ta vanemaks, kuid nüüd, kui olen lähemal, näen, et ta on noor. Võib-olla minuvanune? Seitseteist. Kuigi ta võiks olla ka aasta vanem. Kuidas saab keegi minuvanune olla harjunud inimesi enda juurde viipama? Eluaegne privileegeeritus, mis muud.

„Kas ma saan teid aidata, härra?“ Vaid mu ema oleks kuulnud sarkasmi, mis vürtsitas seda lauset.

„Jah, ma vajan nukku.“

„Kahju, need said otsa.“ Paljud inimesed ei saa mu naljadele pihta. Ema nimetab seda kuivaks huumoriks. Arvan, et see tähendab „mittenaljakat“, kuid see tähendab ka seda, et olen ainus, kes teab, et see oli nali. Võib-olla kui ma naeraksin, nagu mu ema kliente abistades teeb, käituksid inimesed minuga heatahtlikumalt, kuid ma lihtsalt ei suuda seda teha.

„Naljakas,“ ütleb ta, kuid mitte nii, nagu ta arvaks, et see tegelikult oligi naljakas, ta pigem soovib, et ma üldse ei räägiks.

Ta pole mind ikka veel vaadanud. „Niisiis, milline neist võiks meeldida vanemale naisele?“

„Need kõik.“

Lihastema lõuast võpatab ja ta pöördub minu poole. Ühe põgusa hetke näen tema silmis üllatust, nagu oleks ta eeldanud, et tema ees seisab mingi vanem naine – ma süüdistan oma häält, mis on keskmisest pisut sügavam –, kuid see ei peata lauset, mis libiseb tal juba üle huulte: „Milline sulle meeldib?“

Kas ma tohin öelda „mitte ükski“? Hoolimata sellest, et see on mu vältimatu tulevik, on pood ema, mitte minu armastus. „Minu poolehoid kuulub igavestele ulgujatele.“

„Kuidas palun?“

Osutan portselanlapsele, kelle suu on vaikivas karjes ammuli, silmad kõvasti kinni pigistatud. „Ma eelistan nende silmi mitte näha. Silmad ütlevad nii palju. Nende omad ütlevad: „Ma tahan sul hinge seest süüa, niisiis ära keera mulle selga.““

Mind premeeritakse naeratusena, mis silub tema näo kõvad, ülbed nurgad, muutes ta väga atraktiivseks. Ta peaks selle ilme alaliseks muutma. Kuid enne kui mõtte lõpetadagi olen jõudnud, on naeratus juba kadunud.

„Mu vanaemal on sünnipäev tulemas ja ma pean talle nuku ostma.“

„Sa ei saa eksida. Kui talle meeldivad portselannukud, meeldib talle ükskõik milline neist.“

Ta vaatab uuesti nukuriulite poole. „Miks just ulgujad? Miks mitte magajad?“ Ta vaatab rahumeelset lapsukest, kel roosa lips blondides juustes, käed põse all, nägu rahulik.

Ka mina vaatan teda ja vastandan teda kõrval oleva ulgujaga. Sellega, kelle käed on rusikas, varbad krõnksus ja põsed ärritusest roosad. „Sest see on minu elu: karjumine häält tõstmata.“ Olgu, seda ma tegelikult ei öelnud. Ma mõtlesin seda. Tegelikult ütlen pärast õlakehitust: „Mõlemad sobivad.“ Sest kui ma

klientide kohta midagi õppinud olen, siis seda, et nad tegelikult ei taha su arvamust kuulda. Nad tahavad kuulda, et nende arvamus on õige. Nii et kui härra Rikas tahab *vanaemale* magava lapsukese viia, kes olen mina, et teda peatada?

Ta raputab pead, nagu üritaks ta mingit mõtet eemale tõrjuda, ja osutab siis hoopis teisele riiulile, kus on nukud, kes tahavad sul hinge seest süüa. Tüdrukul, kellele ta osutab, on seljas ruuduline koolivorm ja ta hoiab musta Šoti terjeri rihmast kinni. „See peaks sobima. Koerad talle meeldivad.“

„Kellele? Sinu vanaemale või“ – kissitan silmi, lugedes nuku nimesilti – „Peggyle?“

„Selge see, et Peggyle koerad meeldivad,“ ütleb ta, kerge muie huultel mängemas. „Ma pidasin silmas vanaema.“

Avan alumise kapi ja hakkan Peggy karpi otsima. Tõmban selle välja ning võtan riiulilt ettevaatlikult tüdruku ja koera koos nimesildiga. Kui seda hoolikalt pakkima hakkan, osutab härra Rikas karbile. „Miks koeral nime ei ole?“ Ta loeb valjult ette karbile trükitud sõnad: „Peggy ja koer.“

„Sest inimesed kipuvad tahtma loomadele oma lemmikute järgi nimesid panna.“

„Tõsi või?“

„Ei. Mul pole aimugi. Võin sulle Peggy disaineri numbri anda, kui tahad.“

„Sul on nuku disaineri number?“

„Ei.“ Löön hinna kassaaparaati ja vajutan kogusumma nuppu.

„Sind on raske lugeda,“ ütleb ta.

Miks ta *mind* lugeda üritab? Me rääkisime nukkudest. Ta ulatab oma krediitkaardi ja ma lasen selle aparaadist läbi. Nimi kaardil ütleb „Xander Spence“. Kas Xander nagu „Z-ander“ või „X-ander“? Ma ei kavatse küsida. See ei lähe mulle korda. Olen temaga piisavalt meeldivalt käitunud. Selle sõnavahetuse eest poleks ma emalt epistlit välja teeninud, kui ta siin oleks olnud.

Ema oskab oma vastumeelsust palju paremini varjata kui mina. Ta varjab seda isegi minu eest. Kirjutan selle aastatepikkuse harjutamise arvele.

Tema mobiiltelefon hakkab helisema ja ta võtab selle taskust välja. „Hallo?“

Sellal kui ma aparaadist tema tšekki ootan, avan kassa-aparaadi all sahtli ja panen Peggy nimekaardi teiste sel kuul müüdnud kaartide juurde. See aitab meil meeles pidada, milliseid nukke juurde tellida.

„Jaa, ühe leidsin. Tal on koer.“ Ta kuulab hetke. „Ei. See ei ole koer. Sellel on koer. Nukul on koer.“ Ta keerab karbi teistpidi ja vaatab Peggy pilti, sest Peggy ise on karbis peidus. „Küllap on ta armas.“ Ta vaatab mind ja kehitab õlgu, otsekui küsides, kas ma nõustun sellega. Ma noogutan. Peggy on kahtlemata armas. „Jah, müüjanna kinnitab seda. *Ta* on armas.“

Ma tean, et see „armas“ ei käinud minu kohta, kuid see, kuidas ta rõhutas sõna „ta“ , jättis mulje, nagu käiks. Vaatan kassa-aparaati, rebin väljaprintitud paberi ja ulatan talle allkirjastamiseks pastaka. Ta teeb seda ühe käega. Võrdlen seda allkirjaga kaardil ja ulatan selle talle tagasi.

„Mitte tema... tähendab, tema on ka, aga... Saad aru küll, mida ma mõtlen. See peaks sobima küll. Jõuan varsti koju.“ Ta ohkab. „Jah, ma mõtlen *pärast* pagariäri. Tuleta mulle meelde, et ma jalga laseksin, kui su assistendil on vaba päev.“ Ta pigistab silmad kinni. „Ei, ma ei mõelnud seda. Jah muidugi aitab see mul asju kõrgemalt hinnata. Olgu, ema, varsti näeme. Nägemist.“

Ulatan talle kotti pandud nuku.

„Täna abi eest.“

„Pole probleemi.“

Ta võtab kassa kõrvalt kaardihoidikust visiitkaardi ja jääb seda hetkeks uurima. „Ja rohkem?“

Poe nimi on Nukud ja Rohkem. Ta küsib, mida teisedki on küsinud, kui nad poodi tulles ainult nukke näevad. Ma noogutan. „Nukud ja *rohkem* nukke.“

Ta keerab pea viltu.

„Meil olid ka käevõrud ja kaisuloomad, kuid nukud muutusid armukadedaks.“

Ta vaatab mind pilguga, mis ütleb „Kas sa räägid tõsiselt?“ Ta pole ilmselgelt oma „mine vaata tavalisi inimesi, et võiksid oma elu kõrgemalt hinnata“ käikudel minusugust inimest kohanud. „Las ma arvan, nukud ähvardasid teil hinge seest süüa, kui te nende nõudmistele järele ei anna.“

„Ei, nad lubasid vabastada minevikuklientide hinged. Seda me lubada ei saanud.“

Ta puhkeb naerma, mis üllatab mind. Mulle tundub, et olen välja teeninud midagi, mis on paljudele kättesaamatuks jäänud, ja naeratan tahtmatult.

Noogutan kaardi poole. „Mu emale meeldivad nukud kõige rohkem. Tal sai täistopitud hiirtega kaubitsemisest villand.“ Pealegi ei saanud me enam lisandeid lubada. Miski pidi minema, ja nukud need olla ei saanud. Ja kuna me oleme permanentselt pankrotis (mis tähendab, et püsime vaevu pinnal), jäid poe nimi ja visiitkaardid samaks.

Ta libistab sõrme üle kaardi. „Susan? Ta on su ema?“

Ja muud seal ei seisagi, ema eesnimele järgneb poe telefoninumber, nagu oleks ta mingi strippar või midagi taolist. Krimpsutan alati nägu, kui ta väljaspool poodi oma visiitkaarte jagab. „Jah, härra.“

„Ja sina oled?“ Ta vaatab mulle silma.

„Tema tütar.“ Tean, et ta küsib mu nime, aga ma ei taha talle seda öelda. Esimene asi, mis ma rikkaste kohta teada sain, oli see, et nad peavad tavalisi inimesi lõbusaks meelelahutuseks, kuid nad ei taha neilt eales, *mitte kunagi*, midagi ehtsat. Ja ma lepin

sellega. Rikkad on veel üks liik, mida ma vaatlen vaid eemalt. Ma ei suhtle nendega.

Ta paneb kaardi tagasi ja astub paar sammu ukse poole. „Kas sa tead, kus Eddie pagariäri on?“

„Siit kaks tänavat edasi. Ole ettevaatlik. Nende mustikamuffinid on mingi sõltuvust tekitava lisandiga.“

Ta noogutab. „Arvesse võetud.“